

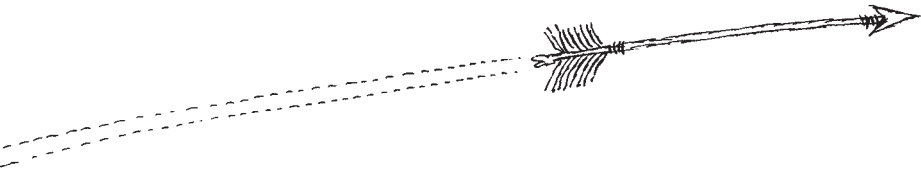
JIRÍ HOLUB
RUKOPISNÝ JIRÍHO MARIČKA

Ako
Drzú skrotit'
Soňu

Jiří Holub

Ako skrotiť Drzú Soňu

JIRÍ HOLUB
ILUSTROVAL JURAJ MARTIŠKA

Ako skrotit'
Drzú sonu

Slovak edition © Perfekt 2014
Text © Jiří Holub
Slovak translation © Marta Hlušíková
Illustrations © Juraj Martiška
Design © Juraj Martiška 2014

Ako skrotiť Drzú Soňu

Autor: Jiří Holub

Z českého originálu *Jak se zbavit mstivé Soni* preložila Marta Hlušíková.

Ilustrácie: Juraj Martiška

Editorka: Magdaléna Gocníková

Jazyková redaktorka: Zuzana Vrábelová

Grafická úprava: Juraj Martiška

Vydal Perfekt, a. s., Karpatská 7, 811 05 Bratislava,
ako svoju 669. publikáciu.

Rok vydania 2014

Prvé vydanie

Tlač: KASICO, a. s., www.kasico.sk

Knihu si môžete objednať vo vydavateľstve PERFEKT, Karpatská 7, 811 05, Bratislava 1,
fax: 02/52 49 97 88, e-mail: odbyt@perfekt.sk alebo kúpiť na rovnakej adrese
v Kníhkupectve Vojtecha Zamarovského, alebo na www.perfekt.sk s 30 % zľavou.

Elektronickú verziu tejto knihy si môžete kúpiť na www.martinus.sk, www.dibuk.sk,
www.datart.sk a www.prestigio.sk.

ISBN 978-80-8046-668-8

www.perfekt.sk

sme vlastne prišli k Drzej Soni

Všetko bolo u nás v Žabykláčove úplne v poriadku, kým k nám neprišla Drzá Soňa. Sme malé mestečko a naša babka hovorí, že tu vidí do taniera každý každému. Máme jedno námestie, radnicu, na vršku hrad a našu slávnú školu. Práve tam chodím ja, Čalabúnová, Žuvačková, Vreteno alebo slabinger Vášnivý a všetci sme žiakmi piatej triedy. Nie je nás veľa, asi pätnásť, pretože ako hovorím, Žabykláčov je malé mestečko medzi kopcami a lesmi a je dosť možné, že ste o ňom nikdy nepočuli. Učitelia nás veľmi radi nemajú, vraj všetci skončíme v polepšovni, ale my si to nemyslíme. Možno trošku hneváme, ale kto nie?

Je pravdou, že dve triedne učiteľky to s nami vzdali. Jedna ufujazdila autobusom ani nie štrnásť dní nato, čo do mestečka celá nadšená prišla – a to si myslím, že nám krivdila, pretože my sme nechceli tú kopolu sena zapáliť, iba sme skúšali, či bude naozaj horieť, a ona naozaj horela. Kto mohol vedieť, že si tam bude naša učka vylihovať a ešte k tomu nie sama?

Tá druhá učka neskočila do autobusu, ale podeň, a to zasa omylom, pretože Žliabok práve vtedy skúšal vybuchovacie guľôčky a Čalabúnová práve vtedy odho-

dila banánovú šupku. A ako sa učka zľakla, tak poskočila a priamo sa na tej šupke šmykla pod ten autobus. Našťastie parkoval, takže sa jej vlastne tiež nič nestalo, ale zasa bolo haló a zasa sme počúvali, ako rastieme pre kriminál. Učku sme už nevideli, pretože ju ten istý autobus, ktorému predtým skontrolovala výfuk, odviezol nevedno kam.

Lenže potom ten istý autobus, čo tie dve učky odviezol, vyplul na námestí Drzú Soňu!

Ona sa volá Tichučková, ale priezvisko klame, pretože táto babizňa je hotový tajfún! Len čo prvý deň prišla do školy, zaviedla taký poriadok, že to v poriadku vôbec nebolo! Je vraj nejako špeciálne vyštudovaná, čo aj dáva okamžité najavo a hneď si myslí, že o nás všetko vie. Tak napríklad Žliabok sa len tak zo žartu robil, že je námesačný, lenže Tichučková ho nielen hneď a zostra prebrala, ale ešte všetkým urobila prednášku o tom, že Žliabkova mama nejedla v tehotenstve jogurty, a teraz je jej dieťa blázon. Medzi nami, ja som s ňou tajne súhlasil, pretože Žliabok je naozaj čudný. Veď uznajte, chodiť k rybníku bez plaviek, skákať zo skaly brušáky tam, kde je plytčina, zjesť pavúka alebo podpaľovať hnoj, to nemôže robiť normálny človek.

Lenže potom sa raz Drzá Soňa pustila do mňa, že vraj stále klamem a že je to preto, lebo dedovi vlani umrela mačka, na ktorú som bol vraj fixovaný! Chápete to?

Tichučková je jednoducho tiež čudná, strašne guľa očami a na všetko má hneď odpoveď. Takto si to rozhádzala nakoniec s celou triedou, až ju všetci začali nenávidieť.

Najhoršie na tom bolo, že nám občas došlo, že si to s nami hádam aj užíva alebo čo. Napríklad sme jej hneď na privítanie dali na stoličku pripináčik a ona si nielenže nesadla, ale na druhý deň sa polovica z nás pri sadaní pichla, pre-

tože, a to by človek od učky nečakal, nám to vrátila, ako sa hovorí, i s úrokmi.

„Musíme sa jej nejako zbaviť!“ povedala pred hodinou rozhodným hlasom Čalabúnová.

„Predsa nie je možné, aby sa nám ju nepodarilo uštváť!“

Všetci sme prita-
kávali, pretože to bola prav-

da – takto dlho s nami ešte nikto nikdy nevydržal. Neza-
brali vybuchovacie guľôčky, zdochnutá myš v triednej knihe, huba napustená atramentom, živá koza v triede, slovom nič! Keď my vybuchovacie guľôčky – ona mačacie hovienka do všetkých topánok v šatni. Keď my myš – ona sekundové lepidlo na stoličke. Tá babizňa bola nezničiteľná a nebezpečná.

Preto keď prišla Čalabúnová s tým trochu nebezpečným nápadom, všetci sme sa ho hneď chytili.

„No hej, lenže kde ho chceš vziať?“ spýtal sa jej Vášnivý, triedny slabinger. „Za dedinou nič také nechytíme a myslím si, že na to, aby sme ho kúpili, to teda nemáme, ani keby sme nedali tolko na charitu!“

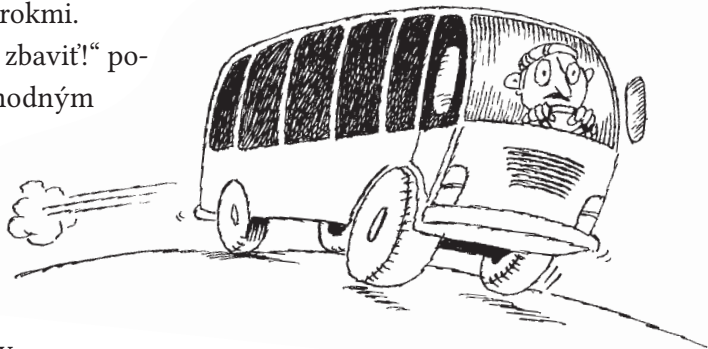
„Vážení, vy ste fakt nemožní!“ zafučala Čalabúnová. „To je predsa jasné, že ho nekúpime, ani nenájdeme. My ho totiž ukradneme!“

Hneď začala vysvetľovať celý ten svoj plán, ako sa zbaviť tej našej učky raz a navždy.

„Každý rok nás predsa musia vziať niekam na výlet, že?“

To museli všetci uznať.

„Takže,“ pokračovala Čalabúnová, „nezostáva im nič iné, len nás vziať buď

na nejaký zámok, alebo do ZOO. A pretože si každý veeelmi rozmyslí, či nás pustí medzi drahé vázy a obrazy, tak si myslím, že tento rok na jar pofrčíme do ZOO, kde zoženieme to, čo hľadáme.“

Trieda zajačala nadšením.

Totíž, aby ste tiež mohli jačať ako my: Čalabúnová vymyslela, že keď v ZOO potiahneme boa, veľhada kráľovského, prepašujeme ho do kabinetu, kde Tichučková býva cez prestávky, a zamkneme ju tam spolu s hadom. Potom stačí počkať, nažratého hada odgúľať niekam do lesa a o tom, kam zmizla učka, sa už nikto nikdy nedozvie.

Bol to výborný plán, teraz sme už iba potrebovali dostať sa do tej ZOO. Kalúsovej ešte napadlo, že by sme hada nemuseli ani ukradnúť, že by stačilo učku k tomu hadovi iba postrčiť. Tomu sme však akosi veľmi neverili, lebo učka s nami vykopala vojnovú sekeru a určite sa bude držať dosť ďaleko od nebezpečných klietok a výbehov.

Presne ako predpovedala Čalabúnová: na výlet sa išlo do ZOO! Bolo to síce len tak-tak, pretože nakoniec sa nehovorilo o žiadnom zámku, ale o nejakom hrade, ktorý bol napoly zrúcaný a v ktorom okrem jedného stola a vypchatého netopiera nič nebolo. Lenže aj jeden stôl a netopier niečo stoja, tak nás radšej autobus, ktorý väčšinou vozieval zločincov a bol celý zamrežovaný, odviezol do bratislavskej ZOO, kde sa mala uskutočniť lúpež storočia.

Tichučková sa správala presne podľa predpovede, viedla nás k tučniakom a papagájom, vyhla sa pavúkom, tigrom a všetkému, čo hryzie a nepohrdne učiteľským mäskom, takže plán strčiť učku niekde omylom tentoraz vybuchol. Neostalo nič iné, než aby Čalabúnová a Komínik pri prechádzaní sa pavilónom opíc zmizli a našli to, po čo sme vlastne do ZOO prišli.

Čalabúnová kradla veľhada kráľovského

„No tak makaj!“ zašepkala Čalabúnová Komínikovi do ucha hneď, ako sa začala akcia Veľhad a Žliabok hodil medzi opice dymovnicu. V jačaní a zmätku, ktorý nastal, si nikto nevšimol dvoch žiakov piatej triedy základnej školy, ako sa s veľkou hokejovou taškou ťahajú k pavilónu hadov. Z červeného dymu, ktorý zaplnil pavilón opíc, začali vybiehať kašľajúci návštevníci. Jeden pán držal za ruku tlstú gorilu a kričal na ňu: „Dočerta, hýb sa, Marta! Ti hovorím, že to boli určite teroristi!“ A bez toho, aby sa obzrel, ťahal zmäteného ludoopa zo ZOO preč, zatiaľ čo pravá Marta blúdila zadymenou chodbou.

„To sa Žliabkovi podarilo, čo?“ zachichotal sa Komínik a už sa s Čalabúnovou hnali k vytúženému cieľu.

Mali šťastie, pavilón hadov bol skoro ľudoprázdny. Väčšina návštevníkov teraz stála vonku a zízala na čmudiaci pavilón opíc, pri ktorom už hasiči rozbaľovali hadicu.

Tí dvaja na nič nečakali a vrhli sa medzi teráriá a výbehy.

„Mamba, zmiya rohatá, štrkáč, korálovka, východ z pavilónu, užovka obojková, krajta tigrovitá... ty kokso, to je plazov, ti poviem!“ ochkal Komínik a rýchlo prezeral ďalšie teráriá.

„Mám to!“ zvriskla Čalabúnová. „Makaj, daj sem tú tašku!“ zahučala na

spolužiaka a preskočila sklenenú ohradu, v ktorej ležal obrovský had a viditeľne spal, alebo sa aspoň robil, že spí.

Najskôr si asi naozaj zdriemol, pretože keď ho Čalabúnová schmatla a začala pchať do tašky na hokejistický výstroj, had otvoril oči a vyzeral minimálne prekvapene. Asi sa mu stalo po prvý raz, že by korisť namiesto bojzlivého krčenia sa v rohu a občasného infarktového pišťania lovila jeho.

Ale ako to už u plazov býva, i tento sa veľmi rýchlo spamätal a v plnej kráse a sile sa vztýčil nad Čalabúnovou.

Komínik zostal s otvorenými ústami stáť jednou nohou vo výplaze (tak sa hovorí hadím výbehom) a pozeral sa, ako sa zrazu had hrozivo týči a okrem toho ešte syčí.

Čalabúnová to trochu zaskočilo, ale pretože patrila k najväčším expertom na školský zločin, okamžite reagovala. „Tak toto teda nie, chlapče!“ zhúkla na veľhada a bleskurýchlo vytiahla z kabelky poriadne vystresovaného ježka!

„Čo to robíš?“ zvriskol na ňu Komínik, ktorý už ničomu nerozumel.

„Niekde som čítala, že hady sa boja ježkov! Ulovila som ho včera v záhrade,“ zakričala Čalabúnová a strčila ježka medzi seba a hadiu tlamu.

Veľhad asi nečítal rovnakú brožúrku ako Čalabúnová, takže sa ježka nezľakol, zatiaľ čo ježko jeho áno. Ale skôr, ako stihol zafučať, veľhad ho, pichliače-nepichliače, prehltol.

„Krišpín dolina!“ stihla ešte zajačať Čalabúnová predtým, než s ňou had urobil to isté, čo pred chvíľkou s ježkom.

Komínik s hrôzou pozoroval, ako jeho spolužiacka mizne v hadovi, ktorý sa po jedle uvoľnil a natiahnutý sa usalašil na zemi, aby mohol tráviť. Potom sa už ani nepohol.

Komínik sa pomaly preberal zo šoku a už chcel zmiznúť ako para nad hrncom, keď sa z hada ozvalo: „Komín, si tu?“

„Hovoriaci had! Hovoriaci had!“ pišťal Komínik. „A dokonca pozná moje meno!“

„Drž zobák, somár, to som ja,“ prehovorilo to znovu z hada a Komínik sa konečne upokojil.

Keď sme boli zo ZOO vyvedení k hlavnej bráne, Komínik už na nás čakal. Taška bola napchatá na prasknutie, ale Čalabúnovej nikde.

„Máš to?“ pýtali sa všetci. „A kde je Čalabúnová?“

Komínik ukázal na tašku a zasipel: „Dlhý príbeh!“

Potom nás už poriadne naštvaná Tichučková naskladala do autobusu a bez toho, aby nás spočítala, zavelila na odchod a už sme frčali domov.

Na druh deň v škole sme dostali siahodlhú prednášku nielen od Tichučkovej, ale aj od riaditeľa, navyše poznámku plus pekelné ťažké príklady z matematiky. Hada sme na Tichučkovú použiť nemohli, pretože bol zatiaľ ešte stále plný Čalabúnovej, ktorá sa takto, samozrejme, nemohla vrátiť domov, a tak prespala v pivnici u Komínikovcov. A aby sa o ňu doma nebáli, musel Komínik priložiť mobil k veľhadovi a Čalabúnová priduseným hlasom oznámila rodičom, že dnes zostane u babičky, čo nebolo po prvýkrát, takže rodičia nad tým len mávli rukou a pani Čalabúnová jednoducho Vikinu večeru dojedla namiesto nej.

Na vytiahnutie Čalabúnovej z hada sme mali asi jeden deň, kým to nezačne byť čudné.

Po škole sme sa zišli u Komínikovcov a rozmýšľali sme, ako dostaneme Vikivon, pretože kým bude v hadovi ona, nedostaneme doň aj Tichučkovú.

„Už aby ste na niečo prišli!“ hulákalo to každú chvíľu z ležiaceho veľhada. „Začínam byť akási naleptaná!“

No hej, ako dostať človeka do hada, to nám bolo jasné. Ale ako to urobiť naopak?

„Vážení,“ povedal Vreteno, „ten had sa musí vyšablíť, ináč to nevidím!“

„A čo keby sme počkali, až ju... to... – dostane von!?“ spýtala sa Žuvačková.

„Nebuď hlúpa!“ ozvalo sa z hada dosť nahnevane. „Čítala som, že hady trávia až pol roka, takže by som po prvé prišla o zvyšok polroka, čo by mi doma nikto neopustil, a po druhé – hadím zadkom nepoleziem, ani keby to hádam ináč nešlo!“

Všetci sa začali chechotať a chechotal sa aj had, čo sa nám zdalo príšerne vtípne, takže sme sa vôbec nemohli zastaviť.

„A čo keby sme toho hada rozrezali a Viki vybrali?“ navrhol slabinger Vášnivý, ktorý už chcel mať celú túto udalosť z krku.

„Ale to by nám už bol potom na figu, ty trubiroh!“ povedala Kalúsová. „Nič sa nedá robiť, hada potrebujeme živého a nenajedeného, ináč by to bola zbytočná robota.“

„Au!“ ozvalo sa z hada.

„Čo sa deje, Čalabúnová?“ chceli hneď všetci vedieť.

„Ale nič, to iba ten ježko tu. Sme tu spolu úplne zlisovaní!“

„Aký ježko zasa?“ pýtali sa všetci ako o preteky, až im musel Komínik vysvetliť, ako to teda vlastne všetko bolo.

Ešte chvíľu sme rokovali a potom niekto vymyslel, že vezmeme hada na pole za mestom, pokúsime sa ho rozkrútiť tak, až mu bude zle, a že podľa fyzikálneho zákona – kmitočet rozkrúteného hada delený voľným ťahom a mixážnou vrtuľou, to celé na druhú krát odmocnina z hmotnosti Čalabúnovej – to sa musí zákonite skončiť buď prudkým zvracaním, alebo galibou.

Schmatli sme teda tašku a išli sme na to.

Na námestí sme míňali starú Žliabkovú, ktorá si odpľúvala a držala sa za srdce.

„Dobrý deň, pani Žliabková, čo sa deje?“ chceli sme vedieť.

Táto pani bola babičkou nášho spolužiaka, čo včera v ZOO vyhodil tú dymovnicu a za trest mal dnes domáce väzenie.

„Ani sa, deti, nepýtajte. Asi už blazniem. Potrebovala som vybrať čosi v pivnici z mrazničky a keď som ju otvorila, sedel tam tučniak a napchával sa naším filé.“

Všetci sme sa na seba pozreli. Žeby ten chalan stihol včera v ZOO ukradnúť ešte tučniaka? Rozprávali sme sa o tom počas drobných doplňujúcich príspevkov nášho hada, až kým sme neprišli na pole. Zhodli sme sa, že možné to je, ale pretože Žliabkovci sú poriadne utáranou rodinou, počkáme, čo na to Žliabok, ak ho vôbec ešte niekto niekedy pustí do školy.

Na poli otvoril Komínik veľkú športovú tašku a vygúľal z nej obrovského hada.

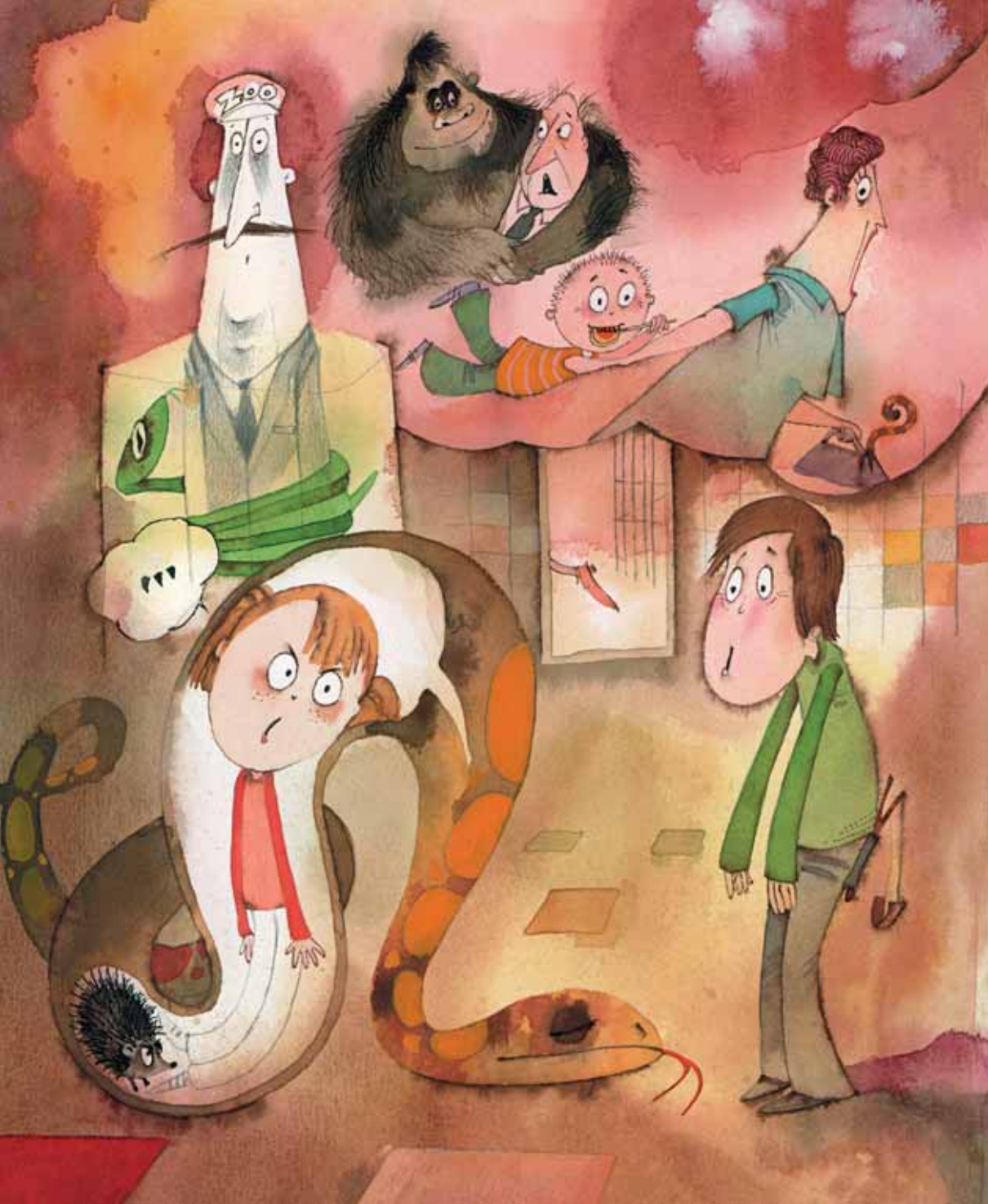
„Tak, vážení, ideme na to!“

Baby zajačali, vraj s nami krútiť nebudú, pretože sú dámy a tie sa hadov boja, rovnako ako myši a pavúkov, takže sa zasa svojím táraním vyhli práci a radšej sa postavili ďalej, keby predsa ten had zvracal alebo keby z neho tá Čalabúnová naozaj vyletela.

„Ideme na to, chalani!“ zavelil Komínik a my sme začali hadom krútiť. Najprv to išlo strašne pomaly a ťažko, veď ten had plný Čalabúnovej a jezka predsa len čosi vážil. Ale rýchlo sme podľa fyzikálneho vzorca dosiahli celkom slušnú rýchlosť a had sa nad našimi hlavami krútil ako lopatka helikoptéry.

„Aha, už sa niečo deje!“ zajačala Kalúsová.

A naozaj. Had sa začal nadúvať alebo čo a naraz mu z papule vystrelila

malá ježatá guľa.

„Hurá!“ skríkli baby, „to bol určite ježko. Teraz je na rade Viki!“

Lenže nech sme krútili, ako sme krútili, Čalabúnová z hada nevyletela. Keď sme už boli takí unavení, že sme nevládali hadom krútiť – a ten bol vyťahovaný ako zabudnutá ponožka v žmýkačke – museli sme jednoducho prestať.

„Prepáč, Viki, ale takto to nepôjde. Budeme potrebovať nejakú odbornú pomoc.“

„No,“ ozvalo sa o chvíľu z hada. „Aspoň tu už nie je ten ježko. Pripadala som si ako fakírova manželka!“

Nakoniec sme sa dohodli, že hada a Viki odnesieme k Čalabúnovcom domov, a tí si s tým budú musieť nejako poradiť.

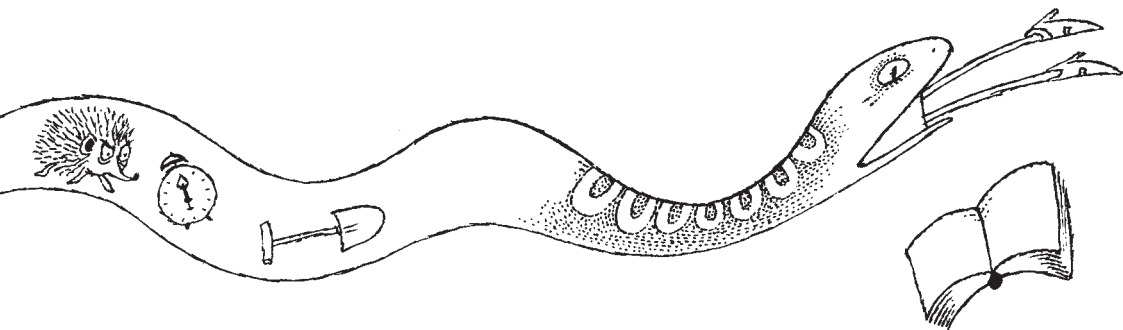
Vymysleli sme si príbeh, že sme hada našli v lese a že asi Viki omylom prehltol alebo čo.

Ten chaos, ktorý u Čalabúnovcov nastal, keď sme hada vysypali v kuchyni, si ani nedokážete predstaviť. Najprv na nás kričali, aby sme neklamali, že v telke hovorili, že pátrajú po veľhadovi kráľovskom a možno aj po tučniakovi, a že sme mali Viki aj s hadom priniesť už včera.

Snažili sme sa im vysvetliť, že sme Čalabúnová chceli vybrať sami, ale nemalo to cenu. Otec Čalabún potom telefonoval známemu veterinárovi, že má dcéru vo veľhadovi kráľovskom, no ten mu povedal, že môže až zajtra okolo poludnia, pretože práve operuje tykadlo nejakej strašne vzácnej ploštici, takže si Viki v hadovi ešte chvíľku poleží. Potom začala jačať jej mama, že nech si teda Viki nemyslí, že sa takto vyhne škole, a že sa tam zajtra pekne na ôsmu poplází. Že ona to už učiteľke nejakو vysvetlí. No hrôza! Tak sme sa

radšej vykradli z dverí a zmizli na dvor, kde sme sa definitívne zmierili s tým, že táto metóda, ako sa raz navždy zbaviť Drzej Sone, jednoducho nevyšla.

Celé nasledujúce ráno ležala Viki v triede hneď pod tabuľou a Drzá Soňa do nej stále akože omylom kopala, čo bolo jasné, že je to za trest. Potom ju konečne veterinár z hadovho brucha vybral a zatiaľ čo Čalabúnová musela ísť do školy už po vlastných, had sa vrátil do ZOO, kde asi o týždeň zhltol ošetrovateľa, pretože mu nejako zachutili ľudia alebo čo. Takže ho zasa operovali a on zasa niekoho zožral, až sa veterinár nahneval a urobil hada na suchý zips, aby ho mohli otvárať jednoduchším spôsobom. Takže od tých čias nám bol už úplne nanič, pretože aj keby sme ho pekne-krásne znovu ukradli, Tichučkovú by z neho vybrali len taký fukot a tá by sa nám pomstila tak, ako to vie iba ona! Kdeže! Musíme vymyslieť nejaký nový plán. A to si zapíšte za uši, že vymyslíme, pretože naša trieda, tá sa len tak nevzdáva!

nás vzali do divadla

„Deti,“ povedala o niekoľko dní v škole Drzá Soňa, „za to, čo ste vyviedli v ZOO, si zaslúžite poriadny trest.“

V triede to okamžite začalo bzučať ako v úli, ale Drzá Soňa buchla palicou o tabuľu a hneď bolo ticho.

„Premýšľala som, ako potrestať takú bandu zbojníkov, a rozhodla som sa takto: na budúci piatok vás vezmem do divadla!“

Trieda sa zasa rozbzučala, pretože všetkým bolo jasné, že toto je poriadna výzva.

Tichučková sa na nás pozrela trochu znepokojene. „Mám dojem, že viem, čo sa vám preháňa hlavou – tak na to okamžite zabudnite!“ skríkla tak hlasno, až sa Vreteno zľakol a vdýchol žltú pastelku. „Pretože, ak tam s vami pôjdem a vy niečo vykocúrite, tak uvidíte, čo dokáže Drzá Soňa!“

V tú chvíľu nikto ani nedýchal. Tichučková použila tajnú prezývku, ktorú sme jej dali, keď nám po prvý raz vrátila náš útok a za akúsi budú, ktorú sme na ňu ušili, nám každému strčila tajne do vrečka na bunde smradľavý syr.

Keď trieda stíchla, nasadila si Tichučková svoje obrovské okuliare, cez ktoré na nás vidí aj vtedy, keď stojí obrátená čelom k tabuli, a zasyčala: „Dúfam, že sme si rozumeli. Takže v piatok prídete slušne oblečení so štyrmi eu-

rami v ruke. Kto nebude o deviatej pri škole alebo bude, nedajbože, v civilnom oblečení..., ten uvidí!“

A aby potvrdila, že to myslí vážne, napísala na tabuľu príšerne ťažký príklad plný tých najodpornejších zákerností, čo matematika v sebe skrýva.

„Čo urobíme, vážení?“ spýtala sa hneď po hodine Čalabúnová. „Divadlo, to nie je žiaden cirkus! Bohvie, na aké predstavenie nás odvečie. Veď tam je to niekedy horšie než v detskej polepšovni! Ja som tam raz bola s našimi a myslela som si, že ma vynesú nohami dopredu. Nebola to iba nuda, ale bola to dokonca spievaná nuda a trvala tri hodiny!“

„Tri hodiny?“ zaskučal Žliabok. „Tak toto ja fakt nemusím!“

„Náhodou!“ ozval sa slabinger Vášnivý, ktorý s nami robí somariny len preto, že sa bojí, že by zasa dostal po nose, keby sa nezapojil. „Divadlo je niekedy fajn. Človek sa tam toho veľa dozvie a – a je tam tma. Takže... keď si človek zoberie štuple do uší, aby ho herci nerušili, tak si aj pekne zdriemne,“ dodal rýchlo, keď zbadal, ako sa naň ostatní začínajú pozerat’.

„A niekedy tam bývajú vraždy a neopätovaná láska!“ dodala Kalúsová.

Svoje poznatky a skúsenosti s ústavom nazvaným divadlo začali pomaly trúsit’ aj ďalší a bola to celkom zaujímavá diskusia. Nakoniec sme sa teda tajne dohodli na tom, že sa vlastne celkom tešíme a že jednoducho – uvidíme. V každom prípade budeme pripravení aj na variant à la Čalabúnová a pre istotu sa pripravíme aj na boj zblízka a zďaleka.

Keď nastal súdny deň a my sme stáli v zatiaľ ešte čistom slávnostnom oblečení pred školou, objavila sa Drzá Soňa s nebezpečne vyzerajúcim pohľadom a začala nás počítat’. Keď jej aj po tretí raz vyšlo, že je nás o jedného viac, vy-

kašlala sa na to, pretože lepšie viac ako menej, a privolala mobilom nám už tak dobre známy väzenský autobus, ktorý nás za veľkého nadržania šoféra odviezol k okresnému divadlu. Pri vchode sa už tlačilo asi dvesto cudzích detí rovnako otrávených, ako sme boli my.

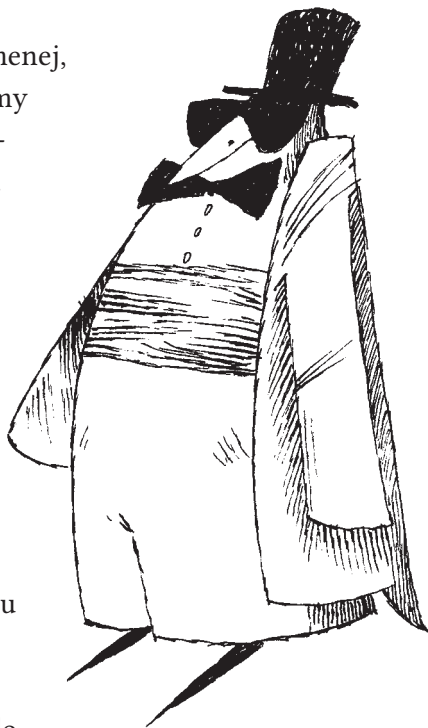
Čalabúnová sa pozrela na plagát a skoro odpadla. „Mňa trafi! My ideme na Babičku? Tak to vám, vážení, garantujem, že toto neprežijeme buď my, alebo oni!“ mykla hlavou k služobnému vchodu.

„Dúfam, že oni,“ povedal zachmúrene Vreteno a naznačil tak neradostnú myšlienku nás všetkých, ktorí sme to videli trochu čier-
no.

Vo vnútri nás rozdelili na balkóny, čo bolo fajn hlavne preto, že balkón tesne nad javiskom vyšiel na Vretena a Komínika. Ja, Čalabúnová, Kalúsová a Vášnivý sme sedeli na vedľajšom balkóne a učka s ostatnými boli vo väčšej galérii hneď za nami.

„Ste pripravení, chalani?“ zhúkla ešte Čalabúnová do vedľajšej lôže, kým sa zhaslo a na scéne sa objavila hlúpo namalovaná chalúpka, za ktorou akože zurčal potok. Chalani Čalabúnová stihli upokojiť a potom nastala tma a rozťahla sa opona.

„To hádam nie,“ povedala do ticha Čalabúnová. „A ešte to podľa kulís vy-

zerá na veľmi lacnú vec!“

Nakoniec to zasa až také zlé divadlo nebolo. Teda bolo by, keby nebolo chalanov a ich výborného nápadu prepašovať sem zloženú rybársku udicu s poriadnym háčikom na konci, ktorý splnil účel dokonale.

V pasáži, keď sa na scéne objavila pani kňažná s dcérou, ktorej sa prihovorila s krídlom deciek a pobehovali tam aj dva živé psy, sa nad kňažninou parochňou z tmy zablysol háčik, ktorý zachytil jej natupírovanú vlnu a tá sa za veľkého smiechu a kriku vzniesla do vzduchu smerom k lóži, kde sedeli chalani. Herečka, ktorá hrala kňažnú, sa v tom momente zľakla a tak vykrikla, že dvaja mladší súrodenci Barunky nadskočili a ako jeden muž spadli rovno do orchestriska. Do toho vystrelil Žliabok z gumipušky a trafil Tyrľa a hneď na to aj Sultána. Psy sa strašne zľakli a vyskočili – jeden na babičku, ktorú hneď prevrátil, pretože išlo o nejaké veľké plemeno poľovných psov a babičku hrala nejaká miniatúrna herečka. Druhý pes sa vyrútil na Barunku, ktorá sa nanešťastie bránila, tak jej ten pes, tuším Sultán, pre istotu skoro odhryzol ramię.

V divadle nastal harmatanec, na javisku sa psy pokúšali uloviť pani kňažnú, dcéra Hortenzia v panike skočila šípku do potoka, pričom zabudla, že je iba namaľovaný, takže to špicovo zadunelo. Z orchestriska jačali tí dvaja, čo tam spadli, a do toho sa všetkých dvesto detí divoko chechtalo, pretože to konečne vďaka našej super triede nabralo grády.

Len počkaj, Drzá Soňa, my ťa odnaučíme dávať nám takéto tresty!

Ďalej sa už, samozrejme, nehralo. Uvádzačky nás okamžite hnali z divadla, akoby mala vypuknúť tretia svetová vojna.

„Toto vám neprejde, len počkajte,“ syčala Drzá Soňa, keď nás pchala do